

pro případ úspěchu vůbec bezpředmětnou. Uvedený postup okresního soudu tedy neodpovídá zákonu.

Čís. 901.

Podmínečný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Není-li uveden výrok o podmínečném odkladu výkonu trestu v rozsudku a podána-li po té žádost za jeho přiznání, dlužno o ní rozhodovati v sezení veřejném.

(Rozh. ze dne 3. července 1922, Kr II 408/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 3. února 1922 a potvrzujícím je usnesením moravsko-slezského vrchního zemského soudu v Brně ze dne 17. února 1922 porušen byl zákon v ustanovení § 7 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., usnesení ta se zrušují a krajskému soudu v Uherském Hradišti se ukládá, aby, šetře zásady § 293 odstavec druhý tr. ř., ve věci znova rozhodnul.

Důvody:

Rozsudkem krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 27. října 1921 byl odsouzen Jan B. pro zločin krádeže dle §§ 171, 174 I c) tr. zák. na jeden měsíc těžkého žaláře, zostřeného jedním postem. V rozsudku o tom, zda mu odklad výkonu trestu byl podmínečně povolen, čili nic, nestala se zmínka. Když pak 28. ledna 1922 žádal obžalovaný o dodatečný podmínečný odklad výkonu trestu, bylo usnesením krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 3. února 1922 rozhodnuto, že se veřejné sezení nenařizuje z toho důvodu, že dle obsahu protokolu o hlavním přelíčení nebylo rozhodnutí o podmínečném odkladu trestu vyhrazeno, a že tudíž citovaným rozsudkem podmíněný odklad trestu obžalovanému B-ovi přiznán nebyl. Stížnost do tohoto usnesení zamítl mor. sl. vrchní zemský soud v Brně usnesením ze dne 17. února 1922, přikloniv se k názoru prvního soudu. Uvedená usnesení porušují zákon. Dle § 7 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. má výrok o podmínečném odsouzení zpravidla býti pojat do rozsudku, není-li to však možné, rozhodne soud o podmínečném odsouzení zvláštním usnesením ve veřejném zasedání podle zásad, platných pro hlavní líčení. Dle posledního odstavce téhož § jest výrok o podmínečném odkladu trestu podroben týmž opravným prostředkům, jako výrok o trestu, tedy zmateční stížnosti a odvolání. Z § 280 a násl. tr. ř., zejména z předpisu §§ 284, 294 tr. ř. o doručení opisu rozsudku za účelem provedení opravných prostředků vyplývá nepochybně, že opravné prostředky předpokládají výrok, obsažený v rozsudku, po případě v usnesení, dodatek výroku tvořícím, ba že dle § 281 čís. 5 ve spojení s § 270 čís. 5 tr. ř. musí tam býti důvody, že již chybění důvodů činí výrok zmatečným. Výrok, v rozsudku neobsažený, toliko interně usnesený, zbavil by stranu práva opravného prostředku, zákonem v § 7 jí zaručeného. Tomu

neodporují ani předpisy prováděcího nařízení ze dne 11. listopadu 1919, čís. 598 sb. z. a n., jež ustanovuje v § 4 odstavec první, že rozhodnutí o povolení podmíněčného odsouzení uvedeno býti má v rozsudku na konci nálezu v odstavci druhém, že rozhodnutí o nepovolení pojata býti má do rozsudku jedině, byl-li výslovně zamítnut návrh, v příčině té podaný, a v odstavci třetím, že příčina nepovolení podmíněčného odsouzení má pojata býti do odůvodnění rozsudku jen tenkrát, když zamítavé toto rozhodnutí se zakládá na dřívějším odsouzení pro čin, spáchaný z pohutky nízké a nečestné. Obligatorně jest tedy uvést nepovolení podmíněčného odsouzení pouze v uvedených dvou případech a sice jen v důvodech, kdežto v ostatních případech toho podle prováděcího nařízení třeba není. Pouze z důvodu vhodnosti doporučuje proto výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 6. září 1920, čís. 37 Věstníku, aby v případech, kde ohlášeno jest odvolání pro nepovolení podmíněčného odsouzení, v odůvodnění rozsudku uvedeny byly důvody, proč soud neodsoudil podmíněčně. Z uvedeného plyne, že, není-li výrok o podmíněčném odsouzení v rozsudku uveden a podána žádost za přiznání podmíněčného odsouzení, musí o ní býti rozhodnuto věcně dle závěrečné věty druhého odstavce citovaného § 7; plyne z něho dále, že usnesení soudu o nepovolení podmíněčného odsouzení, jež nebylo obžalovanému sděleno ani rozsudkem ani usnesením, vydaným dle závěrečné věty druhého odstavce § 7 zákona, jest pro stranu, jak již uvedeno, úplně bezvýznamné a nelze proto odkázati stranu s její žádostí o dodatečné přiznání podmíněčného odsouzení na interní nějaké usnesení soudu, kterým podmíněčné odsouzení povoleno nebylo, jak stalo se v tomto případě.

Čís. 902.

Není zmatečností, byl-li v řízení porotním vyrozuměn obhájce o hlavním přelíčení těsně před líčením, jen když byla zachována lhůta ohledně obžalovaného.

Podstatný znak zločinu loupeže spočívá — na rozdíl od zločinu vydírání — v tom, že vyslovené zlo hrozí bezprostředně a okamžitě.

(Rozh. ze dne 13. července 1922, Kr I 778/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Aloisa F-a a Josefa S-a do rozsudku krajského jako porotního soudu v Hoře Kutné ze dne 17. května 1922, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem loupeže dle §§ 190, 192 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Porušení ustanovení § 344 tr. ř. spatřuje stížnost obžalovaného Aloisa F-a v tom, že obhájce obžalovaného byl vyrozuměn teprve 24 hodiny před započatím hlavního přelíčení, takže prý neměl příležitosti, aby porotní spisy náležitě prostudoval a promluvil s obžalovaným. Stížnost neoznačuje, který z důvodů zmatečnosti § 344 tr. ř. má býti okolností, jí